HONEYCOMB 5/1 (October 2004): 130–32

Fiction or Fact?

Russell H. BOWERS, Jr.

I recently read the best-selling novel *The Poisonwood Bible.* It imagines the story of an American missionary family in the Congo during its 1960 struggle for independence.

Endorsed as it is by Oprah's Book Club, *The Poisonwood Bible* predictably paints a pessimistic picture. The missionary husband and father, Nathan Price, is ignorant, bigoted, chauvinistic, proud, harsh, self-centered, insensitive, and irrelevant. The family isolates itself from the villagers, who in turn ignore the father's skewed and jingoistic "gospel." Price's wife and four daughters at first fear and then loathe the man.

Although critics wax rhapsodic about the beauty and incisiveness of the story, it is actually a threadbare litany of popular stereotypical misconceptions of what believing Christian people are like. Nothing novel in this novel. And not only is it not new, it is arguably not true. Barbara Kingsolver in her Author's Note thanks her parents "for being different in every way from the parents I created for the narrators of this tale." She is right—she created them. They are also "different in every way" from the flesh-and-blood missionary people I know.

An example? Not long ago I crossed the Mekong River with Jeff and Heather Williams and my wife Glenna to a poor village opposite Kompong Cham. We went to conduct tuberculosis screening among the children. The other three were doing the work; I just watched. Jeff and Heather had become alarmed over the extent of TB infection there, and were pushing to enroll its children in a government-sponsored treatment program. To qualify they first needed to have a health professional perform screening injections, so Glenna had come to help with that.

In the weeks preceding our visit, Heather had painstakingly surveyed the village's households, enrolling each child by name and age. Now we walked the winding ways from house to house. Jeff and two Cambodian associates kept records, Glenna injected serum, and Heather explained the process to skeptical children and then comforted them after their shots.

I cannot imagine a contrast greater than that between the fictional Price and the living Williams families. Jeff and Heather chatted with villagers about everyday concerns as they strolled from house to house. Heather modeled love and patience as she cradled each child, explained the test, and calmed their fears (well, the fears of most—two or three out of the one hundred twenty-seven we tested that afternoon remained terrified.). As I watched her talking heart-to-heart with naked boys and cuddling scabies-infested girls, I pictured the busy and important Jesus taking children into his arms and blessing them.

Sure, Jeff and Heather would like to introduce these people to Jesus. But last Sunday afternoon I don't remember hearing his name mentioned. Last Sunday was instead devoted to loving these people and providing essential health care for them that they could not get for themselves. No one forced the Williams to do that; they took it on themselves out of the kind of genuine concern that prompts practical deeds.

No one will write a *New York Times* bestseller and Oprah Book Club selection about Jeff and Heather Williams on a sunny Sunday afternoon near Kompong Cham. Too many readers prefer ill-informed and indignant poisonwood fiction.

Heather Williams comforts a Cham girl who has just received an injection

សំណុំធិកឃ្មុំ ៥/១ (តុលា ២០០៤)៖ ១៣៣-៣៦

រឿងប្រឌិត ឬ ហេតុការណ៍ពិត?

បណ្ឌិត រ៉ាស់សែល បាវឌើស៍

ពេលថ្មីៗនេះ ខ្ញុំបានអានប្រលោមលោកដ៏ល្បីមួយអំពីគម្ពីរ ពាយសិនវូត *" Poisonwood Bible"* ។ ដែលពិពណ៌នាពីរឿងគ្រួសារនៃបេសកកម្មរបស់អាមេរិចកាំងមួយនៅក្នុងប្រទេសកុងកូ ក្នុងកំលុងពេលឆ្នាំ ១៩៦០ ដែលមានបញ្ហាខាងឯករាជ្យភាព។

យោងតាមក្លិបនៃសៀវភៅអូប្រាព្រះគម្ពីរពាយសិនវូត បានផាត់រូបជាមុននូវរូបភាពទុទិដ្ឋិនិយម ។ បេសកជនដែលជាប្តី និងជាឪពុកឈ្មោះណាថាន់ប្រៃ គឺជាអ្នកដែលអវិជ្ជាមានចិត្តចង្អៀតចង្អល់ស្នេហាជាតិហួសអំនួត ក្លាហាន គិតតែប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន ល្អិតល្អន់ មិនចុះសំរុងគ្នា ។ គ្រួសារនេះបានញែកខ្លួនគេដាច់ដោយឡែកចេញពីអ្នកភូមិ ក្រោយមកគេមិនអើពើចំពោះការមិនពេញចិត្ត ថែមទាំងស្អប់ដំណឹងល្អរបស់ឪពុកក្នុងគ្រួសារ

នោះ ។ ប្រពន្ធរបស់ប្រែ និង កូនស្រីទាំងបួននាក់ កាលពីមុនកោតខ្លាចតែក្រោយមកក៏ស្អប់ខ្ពើមឪពុករបស់ខ្លួន។

ទោះបីការសរសេរមានភាពរិះគន់ពីសំរស់ និងភាពច្បាស់លាស់នៃរឿងនេះក៏ដោយ តាមការពិតទៅវាឆ្លុះបញ្ចាំងអោយឃើញពីប្រភេទនៃការយល់ខុសរបស់គ្រីស្ទានមួយចំនួន ។ គ្មានអ្វីថ្មីហើយប្លែកជាងនៅក្នុងប្រលោមលោកនេះទេ ។ ហើយក៏មិនមែនមិនគ្រាន់តែថ្មីតែប៉ុណ្ណោះទេគឺវាមិនពិតទៀតផង ។ នៅក្នុងការសរសេររបស់ឃីងស៊ុលវ័របាបារ៉ា នាងអរគុណាឪពុកម្តាយរបស់នាង "មានភាពខុសប្លែកគ្នាគ្រប់ផ្លូវទាំងអស់ចេញពី ឪពុកម្តាយដែលខ្ញុំបង្កើតឡើងសំរាប់អ្នកនិទានរឿងនេះ "។ នាងគិតនោះត្រូវ ហើយនាងបង្កើតរឿងនេះរឿងនោះ ។ ពួកគេ " ពិតជាខុសគ្រប់ផ្លូវទាំងអស់ " ប្លែកពីបេសកជន សាច់ឈាមដែលស្គាល់ខ្ញុំនោះ។

ខ្ញុំសូមលើកឧទាហរណ៍៖ មិនយូរប៉ុន្មាននៅពេលដែលខ្ញុំឆ្លងកាត់ទន្លេមេគង្គ ជាមួយចេហ្វ និង ហ៊ីតឌ័រ វៀលលាម និង ប្រពន្ធរបស់ខ្ញុំ ក្លេនណា ធ្វើដំណើរទៅភូមិដ៏ក្រីក្រមួយទល់មុខទីរួមខេត្តកំពង់ចាម ។ យើងទៅធ្វើការសង្កេតអំពីជំងឺរបេងក្នុងចំណោមក្មេងៗ ។ បីនាក់ទៀតកំពុងធ្វើការចំណែកខ្ញុំគ្រាន់តែមើលពួកគេ ។ ចេហ្វ និង ហ៊ីតធើរ ពិតជាមានការយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះការកើតជំងឺ របេងនៅទីនោះ ហើយព្យាយាមបញ្ចូលក្មេងៗទាំងអស់នោះទៅក្នុងកម្មវិធីជំនួយព្យាបាលរបស់រាជរដ្ឋាភិបាល ។ ដើម្បីអោយគេអាចទទួលនូវការនេះបានលុះត្រាតែធ្វើការស្រាវជ្រាវដែលមានអ្នកជំនាញខាងសុខភាពដើម្បីចាក់ថ្នាំបង្ការ ដូច្នេះ ក្លេនណា ក៏ទៅជួយនៅក្នុងការងារនោះ។

ប៉ុន្មានសប្តាហ៍ក្រោយពីយើងទៅទីនោះ ហ៊ីតឌ័រ ពិតជាធ្វើការស្រាវជ្រាវយ៉ាងលំបាកដល់គ្រួសារនៅក្នុងភូមិនោះដោយកត់ឈ្មោះ និង អាយុនៃក្មេងនីមួយៗ ។ ឥលូវយើងដើរកាច់ចុះកាច់ឡើងពីផ្ទះមួយទៅផ្ទះមួយតាមផ្លូវក្ងិក្ងក់។ ចេហ្វ និង សហការីជនជាតិខ្មែរពីរនាក់ទៀតជួយកត់ត្រាក្នុងបញ្ជី ចំណែក

ក្លែនណា ជាអ្នកចាក់ថ្នាំ ហើយ ហ៊ីតឌ័រ ពន្យល់ក្មេងៗដែលមិនយល់ព្រមអោយចាក់ថ្នាំយល់ បន្ទាប់មកលើកទឹកចិត្តពួកគេក្រោយពីបានចាក់ថ្នាំរួច ។

ខ្ញុំមិនអាចធ្វើការស្រមៃបានពីភាពផ្ទុយគ្នាដ៏អស្ចារ្យរវាងរឿងប្រឌិតរបស់លោកប្រៃ និង ការរស់នៅពិតរបស់គ្រួសារលោករៀលលាម ។ ចេហ្វ និង ហ៊ីតឌ័រ ជជែកជាមួយអ្នកភូមិអំពីការខ្វល់ខ្វាយប្រចាំថ្ងៃ នៅពេលដែលពួកគេធ្វើដំណើរពីផ្ទះមួយទៅផ្ទះមួយទៀត ។ ហ៊ីតឌ័រ ជាគំរូពីសេចក្តីស្រឡាញ់ និង ការអត់ធ្មត់ក្នុងខណៈពេលដែលគាត់ជួយក្មេងម្នាក់ៗពន្យល់ពីការចាក់ថ្នាំធ្វើតេស្តនោះ ហើយបានលួងកុំឲ្យភ័យខ្លាច (ការភ័យខ្លាចបំផុតគឺ ក្នុងក្មេង ២-៣ នាក់ ក្នុងចំណោម ១២៧ ដែលយើងចាក់ថ្នាំធ្វើតេស្តនៅពេលរសៀលនោះ គឺនៅភ័យខ្លាចនៅឡើយ)។ នៅពេលដែលខ្ញុំសំលឹងទៅលើគាត់ដែលធ្វើការដោយចេញពីចិត្តស្រឡាញ់ជាមួយក្មេងដែលគ្មានខោអាវ និង ក្មេងស្រីៗដែលកើតរមាស់ត្របុលចូលជិតគាត់ធ្វើអោយខ្ញុំនឹកឃើញពីរូបភាពព្រះយេស៊ូដែលកំពុងរវល់ហើយយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះកុមារៗព្រមទាំងលើកក្មេងមកពរ ហើយប្រទានព្រះពរដល់ពួកគេ។

ពិតប្រាកដហើយចេហ្វ និង ហ៊ីតឌ័រ ចង់ណែនាំមនុស្សទាំងអស់នេះឲ្យស្គាល់ព្រះយេស៊ូ ។ ប៉ុន្តែកាលពីរសៀលថ្ងៃអាទិត្យមុនខ្ញុំមិនបានឮគេនិយាយពីឈ្មោះរបស់គាត់ទេ ។ កាលពីថ្ងៃអាទិត្យមុនបែរជាឮពីការលះបង់ផ្តល់សេចក្តីស្រឡាញ់ដល់មនុស្សទាំងនេះហើយផ្តល់នូវការថែទាំផ្នែកខាងសុខភាពសំរាប់ពួកគេដែលពួកគេមិនទទួលបានដោយខ្លួនឯង ។ គ្មាននរណាម្នាក់បង្ខំអោយរៀលលាម ធ្វើយ៉ាងដូច្នេះទេ គឺពួកគាត់ធ្វើដោយខ្លួនគាត់ផ្ទាល់ដែលចេញពីការយកចិត្តទុកដាក់ដ៏ពិតប្រាកដដែលធ្វើឲ្យមានការប្រព្រឹត្តិជាក់ស្តែងសម្តែងពីសេចក្តីស្រឡាញ់។

គ្មាននរណាម្នាក់សរសេរពីសកម្មភាពនៅក្នុងទស្សនាវដ្តី *New York Times* ដែលលក់ដាច់បំផុត និង *Oprah Book Club* អំពីចេហ្វ និង ហ៊ីតឌ័រ

វៀលលាមទេនៅរសៀលថ្ងៃអាទិត្យក្រោមកំដៅថ្ងៃជិតទីរួមខេត្តកំពង់ចាម ។ មានអ្នកអានជាច្រើនចូលចិត្តដំណឹងដែលមិនច្បាស់លាស់ និង រឿងដែលប្រឌិតរបស់ ពយសិនវូត *Poisonwood* ។

ហឺតឌ័រ វៀលលាម នាងកំពុងលួងលោមក្មេងស្រីជនជាតិចាមម្នាក់ ដែលនាងទើបតែបានចាក់ថ្នាំរួច